

Lukeminen kannattaa aina, kun....

Opin lukemaan kuusi vuotiaana, kun aloitin koulunkäynnin kyläkoulussamme Joutsenon Leppälässä. Siitä asti kirjat ovat kuuluneet elämään.

Olin saanut kummitädiltäni oman kirjan ja perustin heti "oman kirjastoni", päällystin kirjani puotipaperilla ja laitoin kirjan selkämukseen numeroksi 1. Kirjan nimi oli "Udine, kukkaiskeiju". Muistan vieläkin elävästi miten ylpeä olin omasta kirjastani. Siihen aikaan, sodan jälkeen, ei ollut itsestään selvää, että lapset saivat omia kirjoja.

Koulussamme oli myös oma kirjasto, josta me oppilaat saimme lauantaisin koulun päätyttyä lainata kirjoja, yhden kerrallaan. Muistelen, että lähestulkoon jokainen kirja tuli luettua. Kun koulumme tiloihin saatiin kunnan ylläpitämä sivukirjasto, niin hakeuduinkin heti sen lainaajaksi. Senkin valikoima tuli luettua läpi, ehkä maanviljelysoppaat jäivät hyllyyn. Jossakin vaiheessa, ollessani koulun yläluokilla, kirjastonhoitaja sairastui ja pyysi minua pitämään kirjastoa avoinna hänen sairauslomansa ajan. Se olikin mielestäni tärkeä tehtävä, sillä joka torstai-ilta oli oltava koulun yläkerrassa olevassa kirjastossa avaamassa ovea ja kirjoittamassa kirjastokortteihin lainauksia ja palautuksia - ja mikä hienointa, sain jokaisesta illasta 10 markkaa palkkaa, ne taisivatkin olla ihka ensimmäiset oikeat tienestini!

Opiskeluaikoina muilla paikkakunnilla hakeuduinkin heti kirjaston asiakkaaksi. Monta iltaa tuli vietettyä tenttikirjojen parissa kirjaston lukusalissa. Siellä sai rauhassa lukea, opiskelija-asunnossa se olikin melko mahdotonta, koska meitä asuin samassa huoneistossa kahdeksan opiskelijaa ja jokaisella tuntui olevan oma aikataulu olemiseen ja elämiseen. Kaikkia opiskeluissa tarvittavia kirjoja ei tarvinnut ostaa, vaan useita löytyi lainaksi kirjastosta, kuten varmasti nykyisinkin.

Muuttaessani Hyvinkäälle 1967, silloin Asemankoululla oleva kirjasto tuli tutuksi. Kun uusi kirjastotalo valmistui, niin se tuntui todella suurelta ja juhlavalta.

Omat lapseni ovat myös olleet innokkaita kirjaston käyttäjiä. Muistelen nuorimmaiseni lainanneen jo ala-asteella kirjastosta kirjoja, joista hankki tietoa koulutehtävien suorittamiseen. He ovat opettaneet omatkin lapsensa käyttämään kirjaston palveluita.

Tiedän kokemuksesta, että kiireinen elämänrytmi saattaa joskus "kiristää pipoa", jolloin on hyvä tapa ottaa kirja käteen ja lukea. Siinä lukiessa unohtuvat arkiset asiat ja ajantaju häviää sekä huomaa viimeistä sivua lukiessaan, että elämä on itseasiassa aika mukavaa! Olen ns. kaikkiruokainen lukija ja riippuu aina tilanteesta mikä kirja tai kirjailija kiinnostaa. Näin joutonoomina ollessa on se hyvä puoli, että voi lukea milloin tahansa eikä tarvitse katsoa kelloa. Historia ja elämänkerrat ovat aina kuuluneet listalleni. Nykyisin olen lukenut paljon Karjalasta ja karjalaisista kirjoitettuja kirjoja, joita Hyvinkään kirjastossa on mielestäni erittäin hyvä valikoima. Huomasin sen, kun viime syksynä järjestimme yhdessä kirjaston kanssa karjalaisen kirjallisuuden näyttelyn kirjastossa. Karjala-seuramme museossa Villatehtaalla on myös runsaasti erilaisia karjalaisuuteen liittyviä kirjoja. Suurin yhtenäinen, ainakin sivumäärältään, aikoinaan parikymppisenä lukemani kirjasarja oli Kansojen historian neljätoista osaa. Dekkarit ovat tänä päivänä "kuluneet käsissäni" ja ne ovatkin erinomaista kesälukemista - eli voinen vuosikymmenien kokemuksella sanoa, että lukeminen kannattaa aina.

Eevaliisa Kurki